

ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ : Ι. Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

✻ ΓΡΑΦΕΙΟΝ : Ὀδὸς Νομισματοκοπέου, ἀριθ. 7. ✻

(Κάτωθεν τῶν γραφείων τῆς ΕΣΤΙΑΣ καὶ παρὰ τὰ Ὑπουργεῖα Οἰκονομικῶν καὶ Ναυτικῶν)

ΕΤΟΣ Α΄ ΑΡΙΘ. 11.

Ἀθῆναι, 10 Μαΐου 1901.

ΕΝΑΣ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΣ ΚΥΡΙΟΣ

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΩΝ
ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ἔτη Δρ. 15 — ἔξέμην. Δρ. 8 ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῳ ἔτη Δρ. 15 — ἔξέμην. Γρ. Δ. 32
ΕΝ Τῷ ΕΞΩΤΕΡ. ἔτη Δρ. 15 — ἔξέμην. Δρ. 8 ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ ἔτη Δρ. 15 — ἔξέμην. Γρ. Δ. 32

1. Η ΚΥΡΙΑ... Τὸ ἀνεμος! μού πήρε τὸ καπέλλο.

2. Ο ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΣ ΚΥΡΙΟΣ (πρὸς τὸν σκυλὸν του).— Ἀχρὸ, Πάσ' το, μωρέ! Γρήγορα!

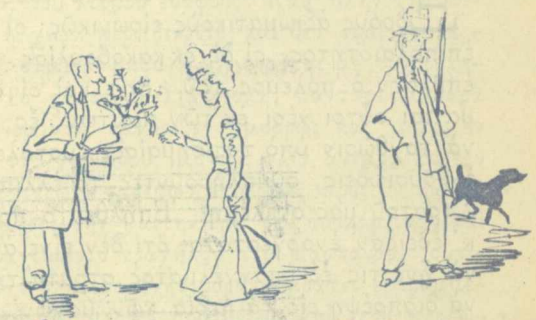
3.— Μπράβο, Ἀχρὸ! φέρ' το ἐδῶ.

4.— Ἐλα, καλῶς το, δὸς το, λοιπόν!

5.— Θὰ εἶ ἀφήσης, λοιπόν, παλιόσκυλό!

6.— Ὅρισε τὸ καπέλο σας, Κυρία! (Ἡ Κυρία λαμβάνει τὸ καπέλο της εἰς καὶ ἀγάλλει)
7.— Ο ΚΥΡΙΟΣ... Οὐτε εὐχαριστῶ! δὲν μοῖ εἶπε! Δὲν ξανακάνω καλό!

Διὰ τὰς εἰς τὸ «ΜΟΥΣΕΙΟΝ» καταχωριζομένας ἀγγελίας ἀπλῆς ἢ καλλι-
τεχνικᾶς, γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΛΑΙ αἱ ὁμογενεῖς ἰατρικαὶ ἐξοχότητες συνηθροσθησαν ἐκ περάτων τῆς γῆς ἐν Ἀθήναις, διὰ τὸ πανελλήνιον Ἰατρικὸν Συνέδριον, διὰ τὸ ἀποδείξωσιν, ἂν μή τι ἄλλο, ὅτι ὁ Ἕλληνας ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲν διαπρέπει μόνον εἰς τὸ ἐμπόριον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἐπιστήμας, καὶ δὴ εἰς τὴν Ἰατρικὴν. Πλὴν τῶν ἐν Ἑλλάδι διακεκριμένων ἰατρῶν καὶ τῶν καθηγητῶν τοῦ Ἐθνικοῦ μας Πανεπιστημίου, καὶ ἄλλαι ἐξοχότητες, τρόφιμοι τῆς ἡμετέρας Ἰατρικῆς Σχολῆς, κοσμοῦσι διάφορα εὐρωπαϊκὰ Πανεπιστήμια καὶ ἐπαίρονται διὰ τὴν καταγωγὴν των. Ἀπόδειξις τούτου, ὅτι, ἐνῶ ἡδύναντο νὰ υποβάλωσι τὰς παρατηρήσεις καὶ ἐφευρέσεις των εἰς τὰς ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ Ἀκαδημίας καὶ Σχολάς, παρ' αἷς διδάσκουσιν, εἴτε ὡς καθηγηταί, εἴτε ὡς ὑφηγηταί, προὔτιμησαν τὴν πτωχὴν, τὴν γλίσχραν πατρίδα των, τὴν μικρὰν μας Ἑλλάδα, εἰς τὴν ὁποίαν ἕκαστος πατριώτης ὄσων τιμῶν καὶ ἂν ἀπολαύῃ ἐν τῇ ξένῃ, ποθεῖ νὰ διέλθῃ τὰς τελευταίας του ἡμέρας.

Καὶ ἐλπίζομεν πολλὰ καλὰ διὰ τὴν Ἰατρικὴν Ἐπιστήμην, ἐκ τοῦ Πανελληνίου Ἰατρικοῦ Συνεδρίου· ἀρκεῖ μόνον ἡ θεὰ Ἐρις νὰ μὴ παρεισδύσῃ μεταξὺ τῶν Ἀσκληπιδῶν ὡς εἰς τὰς προκαταρκτικὰς συνεδριάσεις των. Εἶθε!

«Συλίνους» ἀπεκάλουν ἄλλοτε τοὺς ἐφέδρους ἀξιωματικούς, εἰρωνικῶς· οἱ μὲν ἐξ ἐπιπολαιότητος, οἱ δὲ ἐκ κακοβουλίας. Ἀλλ' ἐπὶ τὸν πόλεμον τοῦ 1897 καὶ οἱ αἰσθηματῖαι οὗτοι νέοι ἐκ τῶν πρώτων ἐσ-ευσαν νὰ ταχθῶσιν ὑπὸ τὰς σημαίας, εὐσταλεῖς κ' ἐνθουσιώδεις, συμπληροῦντες τὰ ἐλλειπῆ τοῦ Στρατοῦ μας στελέχη. Ἐπὶ τὸν πόλεμον κ' ἐδείξαν ἐναργέστατα, ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἦνε τις ἐξ ἐπαγγέλματος στρατιώτης διὰ νὰ διαπρέψῃ εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν. Ἀπέδειξαν ἐμφανέστατα, ὅτι ἐγκλείουν ἐν τῷ σώματι των τὰ εὐγενέστερα στοιχεῖα, ἀποσπᾶσαντες ἀμέριστον τὴν εὐγνώμοσύνην τοῦ ἀτυχήσαντος ἔθνους, ἀνεπιφύλακτον τὴν ὑπό-

ληψιν τῆς κοινωνίας. Καὶ ἤδη ἀπελθόντες ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια, παρὰ τὰς ἰδίας των ἀσχολίας δὲν ἀποκνοοῦσι νὰ φροντίζωσι περὶ τῆς τελειοτέρας αὐτῶν στρατιωτικῆς μορφώσεως ὅπως ἐν καιρῷ ὧσιν εἰς τὸ ὕψος τοῦ προορισμοῦ των. Καὶ πρὸς τοῦτο, συνέστησαν «Συνδέσμον» σκοποῦντα τὴν πληρῶσιν τῶν ἐλλείψεων τοῦ οἰκείου θεσμοῦ καὶ τὴν σύσφιγξιν τῶν μεταξὺ των συναδελφικῶν δεσμῶν, κ' ἐξέλεξαν τὴν Α. Β. Υ. τὸν Πρίγκιπα Νικόλαον, ἐπίτιμον τοῦ «Συνδέσμου» των Πρόεδρον καὶ εἶχον τὴν Ὑψηλὴν τιμὴν νὰ τύχωσι παρ' Αὐτῷ ἀκροάσεως, νὰ ἐνθαρυνθῶσιν ὑπ' Αὐτοῦ, καὶ νὰ δεχθῶσι συγχαρητήρια θερμὰ διὰ τὰς πατριωτικὰς αὐτῶν ἐνέργειας, διὰ τὰς εὐγενεστάτας των προθέσεις, ἃς μετ' ἐπιστάσις ἐμελέτησεν ἡ Α. Υ. ἐν τῷ πρὸς Αὐτὴν ὑποβληθέντι ἐκτενεῖ των ὑπομνήματι.

Συγχαίρομεν θερμῶς τοὺς φιλοπάτριδας νέους, τοὺς ἀναρριπίζοντας διὰ τῆς ἀνδρικῆς των στάσεως τὸ ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἀτυχημάτων πεπτωκὸς ἠθικὸν καὶ εὐχόμεθα ὀλοψύχως ὅπως, μετὰ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, φανῶσιν ἀντάξιοι τῶν προσδοκιῶν τῶν δυσμοίρου ἔθνους, ὅπερ πολλὰ τοῖς ὀφείλει ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἐκ μέρους αὐτῶν ἀναμῖνει.

ΑΣΜΑΤΙΟΝ

... Ἐξέρω πῶς γράφουνε· καλὰ θυμοῦμαι τὸ κονδύλι.
Τὸ χέρι πῶς τὸ πιάνει
Πῶς ἀνεβαίνει 'ς ἂν δροσιὰ καὶ 'ς ἂν φωτιὰ 'ς τὰ χεῖλη
Τοῦ τραγουδιοῦ ἢ ἔμπνευσίς ποῦ 'ς τὴν καρδιά βλαστάνει!
Ἐξέρω πῶς γράφουνε· ἀλλὰ μ' ἐρῆμαξε ἡ μοῖρα·
Δὲν ἔμπορῶ μέσ' 'ς τῆς φωτιᾶς νὰ τραγουδῶ τὸν πόνο,
Καὶ πέφτει ἀπὸ τὰ χέρια μου μετὰ γογγυτὸ ἢ λύρα,
Καθὼς πέφτει βραχίλισσα ἀπὸ μεγάλο θρόνον·.
"Ἀχ! τὸ ἀηδόνι ἀπέθανε· ζῆ μόνον τὸ κορμί του·
"Ἴσως ἀκόμη κ' ἡ καρδιά, ἀλλ' ὄχι κ' ἡ φωνὴ του!

† Α. Παράσχος

Δ. Ν. ΤΟΛΣΤΟΗ

ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΙ ΔΟΥΛΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Κατὰ μετάφρασιν Π. Ἀξιότου).

ΑΠΟ ΤΟΥΣ «ΜΑΓΝΗΤΕΣ»

ΣΕ ΞΕΝΕΣ ΧΩΡΕΣ

Στὴν Lillie Williams

Στὰ μεταξένια σου μαλλιά
Εἶχα τὰ μάτια μου κλεισμένα,
Στὰ λόγια σου τὰ μελωμένα
Καὶ στ' ἀπαλά σου τὰ χαϊδέμματα...

Καὶ σὺ δὲν μάγισσα τρανὴ
Γλυκοκοιμωμένη με στὰ στῆθη
Μοῦλεγεσ ἕνα, τῆς Πατρίδος σου
Ὀνειροπλάνο παραμῦθι:

«—Ἦτανε οἱ δυὸ ζευγάρι ἀχώριστο
Μέσ' στὸ πανόραχο ἐκεῖνο κάστρο,
Ἦ κόρη ποῦ ἔλαμπε δὲν ἄστρο
Καὶ τὸ ρηγόπουλο τὸ ὀλόξανθο.

»Μιὰν αὐγινὴ γιὰ γύκων ἄγριο
Κυνῆγι πάει τὸ παλλικάρι
Καὶ τὴ νυχτιὰ τὸ κάστρο ἐπάτησαν
Οἱ Ἀλγερινοὶ κ' οἱ κουρδάρη!

»Πέρουν τὰ πλοῦτη τους τ' ἀμύθητα
Τὴν κόρη μετὰ τὸ ῥοδοκάλλια
Καὶ πάνε!... Πάνε στὰ ἀκρογιάλια
Στὰ βουρκομένα καὶ στὰ ἀγνώριστα!...

Κι' ὅταν ἐκεῖνος ξαναγύρισε
Κι' ἦνυρε τὸν πύργο ρημαγμένο
Καὶ τὸ λουλοῦδι τῆς Ἀγάπης του
Πέρα μακρὰ ξενυπεμμένο

»Χυμᾶει κ' ἀρπάζει τὸ σπαθί!
Διαβαίνει κάμπους, δάση κ' ὄρη,
Γιὰ τὴν πεντάμορφην τὴν κόρη
Γιὰ τὴ νεράϊδα τὴν ὀλόλευκην!..

»Περνοῦν τὰ χρόνια δὲν νερό,
Κι' ὁ ρήγας μ' ἄσπρο τὸ κεφάλι
Ζητάει ἀκόμα τὴν Ἀγάπην του
Ἄπ' ἀκρογιάλι σ' ἀκρογιάλι!...

»Ποῖος ξέρει πότε θὰ τὴν βοῦ!..»
Τὸ παραμῦθι ἐδῶ τελειώνει,
Βαθεῖα τὰ στῆθη μου πλακώνει,
Σὲν τὸ θυμᾶμαι, ἕνα παράπονο:

Ἐγὼ εἶμαι, ὦ κόρη, τὸ ρηγόπουλο
Ποῦ μετὰ τὴν ἄρπα μου στὰ χέρια
Γυρνῶ σὲ κάμπους κ' ἀκροπέλαγα
Πετάω σὲ νέφη καὶ σ' ἀστέρια,

Καὶ μετὰ παράπονο βαθύ
Κράζω μιὰ κόρη ἀγαπημένη
Τὴν Εὐτυχιά μου τὴν πεντάμορφην
Τὴν Εὐτυχιά μου τὴν κλεμμένη!...

Θρ. Ζωῖόπουλος

—Δὲ θὰ κρυώνης, Νικήτα; τοῦ εἶπεν ἡ οἰκοκυρά, ὅταν ἐπλησίασε τὸ ἔλκηθρον.

—Τὶ νὰ κρυώσω, κάνει ζέστη, ἀπήντησεν ὁ Νικήτας, διευθετῶν τὸ ἄχυρον εἰς τὰ πρόσθια τοῦ ἔλκηθρου, διὰ νὰ καλύψῃ τοὺς πόδας καὶ κρύπτων ὑπ' αὐτὸ τὴν μάστιγα, περιττὴν δι' ἕνα καλὸν ἵππον.

Ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς εἶχεν ἤδη τοποθετηθῆ εἰς τὸ ἔλκηθρον, πληρῶν μετὰ τὰ νῶτά του, σκεπασμένα μετὰ διπλὴν μηλωτὴν, σχεδὸν ὀλόκληρον τὸ καμπύλον του ἐρείσιζωντον, καὶ λαθῶν εὐθὺς εἰς χεῖρας τὰ ἡνία, ἐκέντησε τὸν ἵππον. Ὁ Νικήτας ἐκάθησεν ἐμπρός, πρὸς τ' ἀριστερά, μετὰ τεταμένον ἔξω τοῦ ἔλκηθρου, τὸν ἕνα τοῦ πόδα.

II

Ὁ γενναῖος ἵππος, μετ' ἐλαφροῦ τριγμοῦ τῶν ἀξόνων, μετεκίνησε τὸ ἔλκηθρον καὶ διὰ ζωηροῦ βηματισμοῦ, ἐπροχώρησε διὰ τοῦ παγωμένου βατοῦ δρόμου τοῦ χωρίου.

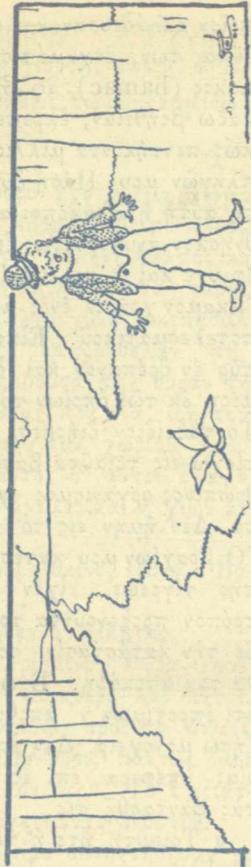
—Ἐσὺ ποῦ μοῦ ἐσκάλωτες; Δὲς ἐδῶ τὸ καμιστῖαι, Νικήτα, ἀνέκραξεν ὁ Βασίλη Ἀνδρέιτς, προφανῶς εὐχαριστημένος διὰ τὸν υἱὸν του, τοποθετηθέντα ὀπίσω ἐπὶ τῶν ἀξόνων. — Σοῦ δείχνω 'γὼ! Τρέξε 'στὴ μαμά, διαβολόπαιδο.

Ὁ μικρὸς ἐπήρυσεν κάτω. Ὁ Καστανὸς ἔδραμε κατὰ σκέλος γοργότερον καὶ ριγῆσας, ἐτρέπη εἰς καλπαρμῖν. Τὸ χωρίον Κρεστί, ὅπου ἦτο ἡ οἰκία τοῦ Βασίλη Ἀνδρέιτς, ἀπετελείτο ἀπὸ ἕξι κατοικίας. Μόλις ἀφήσαν τὴν τελευταίαν καλύβην τοῦ σιδηροτροχίου, ἠσθάνθησαν εὐθὺς ὅτι ὁ ἄνεμος ἦτο πολὺ δυνατώτερος, ἀφ' ὅσον ἐνόμιζον. Δρόμος πλέον σχεδὸν δὲν ἐφαίνετο. Τὰ ἔλκηθρα τῶν ἀξόνων εὐθὺς ἐξηλείφοντο καὶ τὸν βατὸν δρόμον διέκρινε τις μόνον διότι ἦτο ὑψηλότερος τοῦ λοιποῦ ἐδάφους. Καθ' ὅλην τὴν πεδιάδα ἡ χιών περιεδινεῖτο καὶ δὲν ἐφαίνετο πᾶσι τὸ σημεῖον ὅπου ἡ γῆ ἐνούται μετὰ τὸν οὐρανόν. Τὸ δάσος Τελιάτινσκη, πάντοτε καθαρὰ διακρινόμενον, ἐμαυρίζον ἀμυδρῶς καὶ μόλις ἐν μέσῳ τῆς χιονώδους κόνεως. Ὁ ἄνεμος ἔπνεεν ἐξ ἀριστερῶν, στρέφων ἐπιμόνως πρὸς ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ μέρος τὴν χαλτὴν ἐπὶ τοῦ δυσκόμπου καὶ καταφαγωμένου τραχήλου τοῦ Καστανοῦ, οὕτινος, τὴν ὑποδεδεμένην οὐρὰν ἐκράτει ἐστραμμένην πρὸς ἕνα μέρος, συμπιέζων ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ τῆς βίνος τοῦ Νικήτα, ἐστραμμένου πρὸς τὸν ἄνεμον, τὴν ὑψηλὴν τραχηλίαν τοῦ επανωφορίου του.

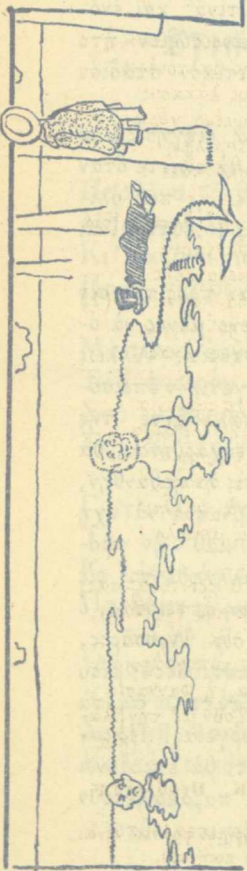
— Πῶς νὰ τρέξῃ καλλίτερα 'στὰ χιόνια μέ-

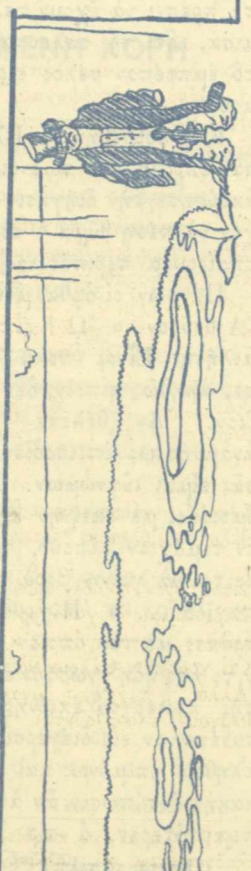
2.- Ο ΓΕΝΕΙΟΦΟΡΟΣ.- Νά ποῦμε τὴν ἀλλήθεια ἔχω πολὺν καιρὸν νὰ φορέσω τέτοια ἀράια ρούχα.

4.- Ο ΓΕΝΕΙΟΦΟΡΟΣ.- Κ' ἔγω!

1. Ο ΞΥΡΙΣΜΕΝΟΣ.- Τὴ ὑπέπετο μούτο ἔχει αὐτὸς ὁ γέρος.
Ο ΓΕΝΕΙΟΦΟΡΟΣ.- Τὴ ἀράια κοστίζουν εὐτό ποῦ κερφίεται ἀπὸ δένδρο

3.- Ο ΞΥΡΙΣΜΕΝΟΣ.- Τὴν ἔπαθα!

Ο ΠΑΤΗΡ.- Βλέπω μετ' εὐχαριστήσεως, παιδί μου, ὅτι τὰ βιβλία κατέχουν τὴν μαλλίστεραν θέσιν εἰς τὸ δωμάτιόν σου.

Ο ΦΟΙΤΗΤΗΣ.- Ἀφοῦ ἔφυγε ὁ πατέρας μου, ἄς πίκωμεν εἰς ὀγειάντου!

- Ἀκουσε, φίλε μου, εἶμαι πολὺ στενοχωρημένος· θὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ καὶ ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ τὸ κρατήσης διὰ τὸν ἑαυτοῦ σου.
- Ἄν πρόκειται νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆς χρήματα, ἢ μπορεῖς νὰ μείνης ἡσυχος.

Η ΝΕΑ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

ΑΥΤΟΙ Κ' ΕΓΩ

Στὸν φίλο μου ποιητὴ Γ. Π. Ἰωαννίδη.

Δὲν δύνανται νὰ ἐννοήσουν τί περιεργον «θηρίον» εἶνε αὐτὸ ποῦ παρουσιάσθη αἰφνης εἰς τὸ γραφεῖον! Οἱ εἰσελθόντες κύνες κατεπλάγησαν ἰδόντες τὸ τρομερὸν ρυγχος καὶ τοὺς ἐξέχοντας ὀδόντας. Τὰ γανγίσματα κατ' ἀρχὰς ἔδιδον καὶ ἔπαρνον, ἀλλ' ἰδοὺ τώρα ὁ εἰς τῶν κυνῶν, ὁ μεγαλείτερος, ἠννόησεν, ὡς φαίνεται, ὅτι τὸ τρομερὸν θηρίον ἔχει μόνον — ἐξωτερικὸν καὶ κανὲν περιεχόμενον — καὶ περιφρονητικῶς πατεῖ τὸ παχὺ δέριμα, παρατηρῶν μετ' ἐνδιαφέροτος καὶ περιεργείας συνάμα τὸ ἀπειλητικὸν ρυγχος. Κακὰ ξεπερδέμματα σ' ὅποιον πέση μέσα, ἂν ἦτο ζωντανὸν τὸ θηρίον· εὐτυχῶς εἶναι νεκρὸν, ἠττημένον.

Τὸ ἄλλο σκυλάκι ἀρχίζει τὴν γνωριμίαν με ἀσυγκρίτως μεγαλείτερον φόβον καὶ ἀμφιβολίαν. Σπινθηροβολοῦν οἱ πεφοβισμένοι ὀφθαλμοὶ του· ἐκόλλησε σχεδὸν τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸ πάτωμα καὶ προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ «θηρίου» ὡσεὶ ἐτοιμαζόμενον νὰ ὀρμήσῃ κατ' αὐτοῦ ἢ μάλλον, νὰ τὸ βάλῃ σ' τὰ πόδια ἅμα ἴδη κίνδυνον.

Ἡ εἰκὼν, γραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Ρώσου καλλιτέχνου Ἀρνόλδου, λιαν ἐκφραστικῶς καὶ πιστῶς ἀπεικονίζει τὰς στάσεις καὶ τὴν ἐκφρασιν ἀμφοτέρων τῶν κυνῶν.

Ὅταν ἡ θεὸς ἔμπνευσι τὴν λύρα της μοῦ δίνῃ
Στῆς νύκτας τὰ τρισκόταδα δὲν πέρνω μακροβοῦτι·
Σκορπίζεται μέσ' τὸ πνεῦμά μου γλυκύτατη γαλήνη
Καὶ χύνω λόγια ὀλόφωτα, γιομίτα χάρι, πλοῦτη·
Δὲν γίνομαι ἐρευνητῆς καὶ οὔτε φαμπρικάρω
«Ἀχτίδαις ἀχτιδόπλεχταις» καὶ τὸν κακό μου φλάρο.

«Στεριαῖς ἀραγνοπίστισταις, ἠλιθιορμημένους δράκους,
»Σκουλίκια κοσμοβλάσταρα τῆς σκέψης βαλτονέρια,
»Γυρμέναις σιδερόψυχαις, ἀνασασμένους λάκκους
»Καὶ πόδια σφιχτοπόντικα κί' ἀργολιωμένα χέρια.»
Δὲν σέρνω με βραχνόφωνη καμμία «Δρελάη...»
Ἡ ποίητι μου μοναχὴ λόγια γλυκὰ σκορπάει!

Ὁ ἐμπνευσμένος ποιητῆς δὲν μπαίνει μ' ἀντικλείδια
Στὴν χώρα ποῦ ὀλόλαμπρη γελᾷ ἡ φαντασία
Κί' οὔτε παράθυρα θὰ βρῆ καὶ οὔτε κεραμίδια
Εἰς τὴν ψυχῇ, οὔτε ποτὲ 'στὰ «λολούδα λαγνεία!» (1)
Μὲ τοῦ ἀετοῦ τὴν δύναμι πετᾷ, ὄχι τῆς μυίγας!
Κάθε του λέξις, νόημα· κάθε του στίχος γίγας!

Γράφω γιὰ 'μένα. Μὰ ζητῶ 'στὸν στίχο ἀρμονία·
Μισῶ τὰ λόγια τ' ἄγνωμα, τὰ ψεύτικα λιθάρια...
Φεύγω τοῦ πτωχοπρόδρομου τὴν ἀνοστὴ σοφία·
Δὲν βάζω διαμαντόπετραις ἐπάνω 'στὰ σαμάρια!
Ὅπου λιμνάζουνε νερὰ δὲν κάθουμαι νὰ ψάλλω·
Θέλω περβόλια κί' οὐρανὸ κί' ὀρίζοντα μεγάλο!

Στὸν Ἴψεν ποῦ δὲν γιῶθετε σταλιά 'στὰ τρωτουάρ σας,
Στὲς ἔρμαις ζωγαδόπορταις, 'στὸ αἶμα ποῦ τὲς βάφει,
Κυλάτε, ἐπταμηνίτικα κί' ἀπόπαιδα τῆς Φάρσας,
Καὶ γράφετε: Θέλουν νὰ φᾶν οἱ δόλοιο τυπογράφοι!
'Αλλά, ἡ τέχνη, ἡ δύναμι, ἡ ἀλήθεια, ἡ φαννασία
Φεύγουν, σκορπιούνται, χάνονται, δὲν ζοῦν με τὴν βλα-
[χία!]

Ἄλξ. Κ. Περδικιῆδης.

(1) Ὅλαι αἱ ἄνω παράδοχοι καὶ ἀσυνάρτητοι φράσεις εἶναι τῆς ἐφευρέσεως τῶν μαλλιαρῶν. (Σημ. τοῦ ποιητοῦ).

ΕΝΑΣ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΣ ΘΕΟΣ

Οί τασίστες (1) παρακαλοῦν πάντα τὴν ὀλιγοπρεπή για νὰ παριστάνη τοὺς θεοὺς τοὺς, καὶ μάλιστα τοὺς καταχθονίους, στοὺς ὁποίους δίνουν μορφές, ἔκτακτος ἀσχημάδας.

Ἔνας νεαρός σπουδαστής, ὀνομαζόμενος Τσιοῦς δὲν εἶχε παρὰ μέτρια εὐφυΐα, ἀλλ' ἦταν πολὺ γενναῖος καὶ πολὺ ἀντρέτος.

Μιά μέρα, ἐκεῖ ποῦ κάθονταν με τὺς συμμαθητάδες του σὲ μιὰ κοινή τράπεζα, θέλησε νὰ δείξη τὸ θάρρος του καὶ δέχτηκε τὸ στοίχημα, νὰ πάγη νὰ ζητήσει ἕνα ἀπὸ τοὺς καταχθονίους θεοὺς για νὰ τὸν βάλῃ στὴν ἀδεια θέση, ἐνὸς συντρόφου ποῦ ἔλειπε.

Ἐπέτυχε, διότι ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα τὸν εἶδαν νὰ ἔρχεται πίσω πραγματικῶς με τὸ ἄγαλμα.

— Προσκάλεσα για σὰς τὸν Κύρ-Γενάτο μας, αὐτόν! Φώναξε μπαίνοντας μέσα.

Ὅλοι σηκώθηκαν για νὰ προσφέρῃ ὁ καθενας τὸ ποτήρι του στὰ χεῖλια τοῦ θεοῦ, ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ λίγο, φοβισμένοι ἀπὸ τὴν παρουσία του, οἱ σύντροφοι παρεκάλεσαν τὸν τολμηρὸ νὰ ξαναπάῃ στὸ μέρος του τὸ φέρον προκαλεσμένο.

Ὅταν ὁ Τσιοῦς ξανάβαλε τὸν θεὸ στὴ συνειθισμένη του τὴ θέση, τοῦ εἶπε φεύγοντας :

— Νὰ με χωρέσης για τὴν ἐνόχληση ποῦ σοῦ προξένησα, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ σπίτι μου δὲν εἶναι μακριὰ ἀπ' ἐδῶ, σὲ παρακαλῶ νάρχεσαι νὰ με βρῆσκης ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ, για νὰ μποροῦμε νὰ μιλοῦμε πλιώτερα ἀπὸ ἀπόψε.

Τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα δόθηκε τὸ τραπέζι τοῦ στοιχήματος. Ἀφοῦ ἔφαγαν καὶ ἔπιαν λαμπρά, ὁ Τσιοῦς γύριζε μόνος στὸ σπίτι του πολὺ ἀργά. Τὴ στιγμή, ποῦ ἐτοιμάζονταν νὰ σβύσῃ τὸ φῶς, για νὰ ξαπλωθῇ, ἤκουσε νὰ κτυπάῃ ἡ θύρα του.

Ἄνοιξε... καὶ τί βλέπει; Τὸν θεὸ νὰ στέκεται στὸ κατώφλι!

— Ἄχ! θὰ πεθάνω! Ἄνεκραξεν ὁ σπουδαστής. Δὲ σὰς σεβάστηκα χτὲς κι' ἔρχεστε, χωρὶς ἄλλο, νὰ με τιμωρήσετε.

Ἐἶδε τότε, ὅτι ἕνα χάσμα ἀνοίγονταν στὰ γένηια τοῦ θεοῦ, κι' ἀποκάτω ἀπ' αὐτὸ ζωγραφίζονταν ἕνα εὐχάριστο χαμόγελο.

— Ὅχι! μὴ φοβῆσαι! Μ' ἐχῆς προσκαλέσει, με τὴν ἰσχύρῃ χτὲς, ποῦ ὄντας ἐλευτέρως ἀπόψε, ἔτρεξα νάρθω στὴν συνέντευξη.

— Ἄλλὰ καθήσατε λοιπόν, Κύριε, εἶπεν ὁ Τσιοῦς, περνῶντας ἀπὸ τὸ φόβο στὴ χαρά.

Πῆγε νὰ ζητήσει ἀμέσως ὅ,τι χρειάζονταν

για νὰ πιοῦν ἄφθονα, καὶ διάταξε τὴ γυναῖκά του νὰ ἐτοιμάσῃ τίποτε καλὰ φαγητά. Αὐτὴ δέ, καταφοβισμένη, τρύπωνε στὰ φορέματα τοῦ ἀντρός της, για νὰ τὸν κρατήσῃ στὸ δωμάτιό της, καὶ δὲν τὸν ἄφινε νὰ γυρίσῃ στὸ θεὸ, φοβουμένη καμμιά σκληρὴ ἐκδίκηση τοῦ κατοίκου τοῦ Ἄδῃ.

Ὁ σπουδαστής δὲ λογάρισε τίποτε ἀπὸ τὲς παρακάλεις της καὶ πῆγε νὰ τραπεζωθῇ καὶ νὰ πῆ μαζὺ με τὸν φιλοξενούμενόν του.

Κατὰ τὸ δείπνον ἔμαθε, ὅτι ὁ θεὸς λέγονταν Λοῦκος, καὶ ὅτι γνώριζε στὴν ἐντέλεια ὅ,τι καὶ ἂν εἶχε γείνει ἀπὸ τὰ πλιὸ ξεμακρυσμένα χρόνια, καθὼς καὶ τὴ νέα φιλολογία.

Αὐτὸ δὲν ἐμπόδιζε ν' ἀδειάζῃ κάθε στιγμὴν μεγάλες ποτηριές, ποῦ ἰσοδυναμοῦσαν με δέκα ποτήρια καταπινόμενα μονομιᾶς.

Ἀπὸ τότε ἡ ἐπίσκεψη αὐτὴ ἐπαναλαμβάνονταν ἀρκετὰ ταχτικά, κάθε δύο ἢ τρεῖς ἡμέρες, καὶ ἡ ἀμοιβαία εὐχαρίστηση αὔξανε αἰσθητικῶς.

Μιά μέρα ὁ Τσιοῦς, ὕστερα ἀπὸ τὸ πιὸτὸ ἔδειξε μιὰ φιλολογικὴ του σύνθεση, ποῦ ὁ Λοῦκος τὴν ἤρε πάρα πολὺ ἀνεπαρκῆ.

Τὸ κρασί ἀνέβαινε ἕνα ὀλίγο στὸ κεφάλι τοῦ σπουδαστῆ, ποῦ δὲν εἶχε τὸ στομάχι τόσο δυνατό, ὅσο ὁ θεός, καὶ λίγο λίγο κοιμήθηκε γλυκά. Ἐξαφνα ἕνας ζωηρὸς πόνος μέσα στὸ κεφάλι τὸν ξύπνησε. Ἐἶδε τότε, ὅτι ὁ Λοῦκος, καθήμενος στὴν ἄκρη τοῦ κρεβάτιοῦ του, τοῦ εἶχε σκίσει τὸ κεφάλι σὲ δύο, καὶ τοῦ ψηλαφοῦσε τὸν ἐγκέφαλο.

— Δὲ σὰς ἔχω κάμει ποτὲ κακό, ἐφώνησε ὁ καημένος ὁ Τσιοῦς, κατατρομαγμένος, γιατί με δολοφονεῖτε ἐτσι;

— Μὴ φοβᾶσαι τοῦ ἀπολογήθηκε ὁ Λοῦκος, χαμογελῶντας, μοναχὰ θ' ἀλλάξω τὸ μυαλό σου.

Πραγματικῶς σὲ λίγο ἔβαλε ἀμέσως ἕναν ἄλλον ἐγκέφαλο, κ' ὕστερα ἀπ' αὐτὸ ξανάκλεισε τὸ κεφάλι τοῦ ὁποίου τὴν πληγὴν τὴν συμμαζῶσε με κηρωμένες ταινίες (ταιρῶτα). Ὡ! τοῦ θαύματος! κανένα ἴχνος αἵματος δὲν φαίνονταν. τόσο ἡ ἐγχύρησις εἶχε ἐπιτύχει.

Ἀφοῦ τελείωσε τὴ χειρουργικὴ του, ὁ Λοῦκος ἔδειξε στὸν προστατευόμενόν του τὸ παλιό του τὸ μυαλό :

— Νά, τοῦ εἶπε, ἡ ἀνικανότη σου προέρχεται ἀπὸ τὸ ὅτι οἱ πόροι τοῦ ἐγκεφάλου σου εἶταν βουλωμένοι. Σήμερα κατὰ συγκαιρία ἀπάντησα ἀνάμεσα σὲ δέκα ἑκατομμύρια κολασμένους, ἕναν ἐγκέφαλον, ἀπὸ τοὺς πλειὸ ἔξυπνους. Τὸν πῆρα για νὰ τὸν βάλω στὴ θέσι τοῦ δικοῦ σου, ἀλλὰ πρέπει τώρα νὰ τρέξω νὰ βάλω τοῦτον δὲ στὸ ἄδειο κεφάλι τοῦ ἀλλουνοῦ.

Κι' ἔγεινε ἄφαντος.

Τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα ὁ Τσιοῦς εἶδε μόνον μιὰ λεπτὴ γραμμούλα αἵμα στὸ μέτωπό του, ἀλλὰ τὸ ἀνοιγμα εἶταν ὀλωσδιόλου κλεισμένο

καὶ ἡ εὐφυΐα του, καθὼς καὶ τὸ μνημονικό του βρίσκονταν αὐξημένα πάρα πολὺ.

Ὑστερα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ, ὁ Λοῦκος ἤρε τὲς ἐκθέσεις του καλύτερες, καὶ τοῦ προεἶπε ὅτι θὰ ἐκλέγωνται στὲς ἐξετάσεις ποῦ ἀκολουθοῦσαν, καὶ πραγματικῶς ἔγεινε ἔτσι.

Πολλοὶ συμμαθητάδες τοῦ Τσιοῦ, ἀκούοντας γι' αὐτὸ τὸ περιστατικό, θέλησαν νὰ γνωριστοῦν με τὸν Θεό, ἀλλὰ κανεῖς τους δὲμποροῦσε νὰ μείνῃ ἡσυχος μπροστά του, τόσο ὁ φόβος τους εἶταν μεγάλος, καὶ τὰ δόντια τους χτυποῦσαν ἀπὸ τὴ φρίκη τους, κι' ἐπὶ τέλους, ἄφησαν κάθε ἰδέα νὰ συσχετιστοῦν με αὐτὸ τὸ φοβερὸ ὄν. Ἀπεναντίας ὅμως, ὁ Τσιοῦς ὄχι μόνον διατηροῦσε τοὺς φιλικούς του δεσμούς, ἀλλὰ κι' αἰσθάνονταν μιὰ βαθεῖα εὐγνωμονήν για τὸν εὐεργέτη του.

Μιά ἡμέρα ἐπιβεβλήθηκε τὴν ἐκτακτὴ διάθεση τοῦ Θεοῦ, για νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, ἂν εἶχε τὴ δύναμη νὰ ἀλλάξῃ καὶ τὰ κεφάλια, διότι ἡ... γυναῖκά του, ἂν καὶ καλοκαμωμένη, δὲν εἶταν ὡμορφῆ. Ἄν δὲν εἶταν μεγάλη κατάχρηση τῆς καλωσύνης του, θὰ τοῦ ζήτησε νὰ βάλῃ σ' ἐνέργεια τὴν ὑψηλὴ του ἐγχειριστικὴ τέχνη, με μιὰ μαχαίριὰ γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

Ὁ Λοῦκος παραδέχθηκε χαμογελῶντας καὶ τοῦ ζήτησε προθεσμία κάμποσων ἡμερῶν για νὰ ἐκτελέσῃ αὐτόν τὸν σκοπό.

Μιά βραδεία λοιπόν ἔρχεται με ἕνα σακκὶ στὸ χέρι, λέγοντας, ὅτι ἔρχονταν νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ὑπόσχεσι, ποῦ εἶχε δώσει.

Ὁ Τσιοῦς εἶδε τότε μέσα στὸ σακκὶ ἕνα κεφάλι καταματωμένο.

— Ἄς μπουῖ με γλήγορα στὸ δωμάτιό σου, καὶ ἄς τελειώσω με γλήγορα, για νὰ μὴ μὰς ἴδῃ τὸ σκυλί.

Ἦσαν τὴν Κυρία Τσιοῦ νὰ κοιμάται ἡσυχὰ στὴν ἄκρα. Ὁ Λοῦκος ἔδωκε τὸ κεφάλι στὸν Τσιοῦ, κι' αὐτὸς ἔβαλε ἀπὸ τὸ ὑπόδημά του ἕνα μαχαίρι καὶ ἐκοψε μονομιᾶς τὸ κεφάλι τῆς κοιμισμένης. Τὸ κόψιμο εἶταν τέτοιο, οὐδ' ἔχει κόψῃ ἕνα πεπόνι.

Ὅταν ἔπεσε τὸ παλιὸ κεφάλι, ὁ Λοῦκος πῆρε τὸ κοινούργιο, για νὰ τὸ βάλῃ στὴ θέσι του, καὶ σύστησε τὸν Τσιοῦ νὰ θάψῃ τὸ ἄλλο τὸ κεφάλι σ' ἕνα παράμερο, κι' ἔφυγε, ἀφίνοντας τὸν γραμματισμένο ἀναυδὸν ἀπὸ ἐκπληξῆ κι' εὐγνωμοσύνη.

Ὅταν ξύπνησε ἡ Κυρία Τσιοῦ δὲν αἰσθάνονταν παρὰ ἕνα μυρμηγκίσμα στὸ λαιμό της, ἀλλ' ἤρε πολὺ αἷμα στὸ κρεβάτι της. Ἡ καμαριέρα κατατρόμαξε ὄταν εἶδε αὐτὸ τὸ καταματωμένο κεφάλι, καὶ προπάντων αὐτὴ τὴν ἄγνωστὴ μορφῆ.

Ὁ Τσιοῦς κοπῆσε πολὺ νὰ καταπάσῃ τὴν ἐκπληξῆ τῆς γυναίκος του ἡ ὁποία δὲμποροῦσε νὰ γνωρίσῃ τὸν ἑαυτὸ της μέσα στὸν καθρέφτη της. τόσο τὸ πρόσωπό της εἶχε παραλλάξει, ἀλλὰ βγῆκε γλήγορα ἀπὸ

τὴν ἐκπληξῆ της, βλέποντας ὅτι εἶχε γείνει ὡμορφότερη.

Ἔνας αυτοκρατορικὸς ὑπάλληλος, ὀνομαζόμενος Οὐς, εἶχε μιὰ θυγατέρα πολὺ ὡμορφῆ, ἡλικίας δέκα ἐννιά χρονῶν, ἡ ὁποία ἦταν ἀνύπαντρη ἀκόμη, καὶ ἡ ὁποία εἶχεν ἤδη χάσει δύο ἀραβωνιαστικούς.

Ἔνα βράδυ καθὼς ἔρχονταν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ τοῦ θεοῦ, τὴν εἶδαν κάτι παλιανθρώποι, οἱ ὁποιοὶ τὴν δολοφόνησαν, για νὰ τὴν τιμωρήσουν, διότι δὲ θέλησε νὰ δεχτῆ τὲς ἀτιμίες προτάσεις τους.

Ὁλη ἡ οἰκογένεια μαζεύτηκε κι' ἔκλαψε τὸ θάνατο τῆς ὡμορφῆς κόρης, καὶ παραφύλαξε τὸ λείψανό της τὴν νύχτα. Τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα τὸ πρωὶ ἀπόρεσαν ὁ κόσμος καὶ κατετρόμαξαν ὄταν εἶδαν ὅτι βρίσκονταν μπροστά σ' ἕνα λείψανό χωρὶς κεφάλι. Διπλοπαραπένο σηκώθηκε καὶ για τὴν δολοφονία καὶ για τὴν κλεψία τοῦ κεφαλιοῦ, ἀλλ' ὄλες οἱ ἀναζητήτες πῆγαν χαμένες. Σ' αὐτὸ ἀπάνω ἡ εἶδησις τῆς ἀλλαγῆς, τοῦ κεφαλιοῦ τῆς Κυρίας Τσιοῦ πῆγε σ' αὐτὰ τῆς θλιμμένης οἰκογενείας, κι' ἔστειλε κάποιον για νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ἀμέσως φυλάκωσαν τὸν κ. Τσιοῦ ὡς δολοφόνό τῆς κόρης κι' ὡς κλέφτη τοῦ κεφαλιοῦ της.

Μ' ὄλες τὲς πληροφορίες ποῦ ἔδινε ὁ Τσιοῦ γι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι δὲν τὸν ἀκούε κανένας. Κανένας δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ τὴν ἐπέμβασι τοῦ θεοῦ, καὶ σ' ὄλων τὰ μάτια ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἐγκλήματος ἦταν ἀδυνατοῦν ἀποδείκτη. Ἡ δικαιοσύνη, κατέχοντας ὄλα τὰ πειστήρια, δὲν μποροῦσε νὰ διστάσῃ, καὶ κατεδίκασε τὸν Τσιοῦ.

Αὐτὸς δὲν εἶχεν ἄλλον τρόπον νὰ γλυτώσῃ παρὰ νὰ παρακαλέσῃ τὸν θεὸ νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὴν κακὴ θέσι.

— Δὲν εἶναι δύσκολο, τοῦ εἶπεν ὁ Λοῦκος. θὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν στὸν Οὐ, μέσον αὐτῆς τῆς θυγατρός του.

Πραγματικῶς τὴν ἀκόλουθη νύχτα, ὁ αυτοκρατορικὸς ὑπάλληλος Οὐς, ὠνευρέθηκε τὴ θυγατέρα του. Τοῦ φανέρωσε τ' ὄνομα τοῦ δολοφόνου, καὶ τοῦ εἶπε, ὅτι ὁ Τσιοῦς εἶταν ὀλωσδιόλου ἄθῶος σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

Ἐὰν ἡ γυναῖκά του φορῆ τὸ κεφάλι μου, τοῦ εἶπε, εἶναι διότι ἔτσι τὸ θέλησε ὁ θεός.

Καὶ ἡ Κυρία Οὐ εἶδε τὸ ἴδιο ὄνειρο. Κατάγγειλαν τ' ὄνομα τοῦ δολοφόνου στὸ Δικαστήριό, τὸ ὁποῖο τὸν ἔπιασε καὶ τὸν ἐτιμωρήσε ὅπως τοῦ ἀξίει.

Ὁ Οὐς ζήτησε ὕστερα ἀπὸ τὸν Τσιοῦ. νὰ τοῦ παρουσιάσῃ τὴν γυναῖκά του, τὴν ὁποίαν θέλησε ν' ἀναγνωρίσῃ ὡς τὴν ἴδια τὴν θυγατέρα του, καὶ ζήτησε τὸ ἄλλο τὸ κεφάλι για νὰ τὸ θάψῃ με τὸ κορμί τῆς θυγατέρας του.

Τριάντα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε εὐτυχῶς

(1) Εἶδος θερηκευτικῆς αἵρεσις τοῦ Βουδισμού.

χισμένα, χωρίς λύπη, όταν ο Λούκος ειδοποίησε απότομα τον Τσιου, ότι θα πέθαινε σε πέντε μέρες. Απαντώντας σε μιὰ αίτηση αναβολής του Τσιου, ο θεός του είπε, ότι αυτή ήταν ή τύχη, και τίποτε δε μπορούσε να την αναβάλει, ότι ή ζωή κι' ο θάνατος δεν είχαν καμμιὰ διαφορά για τους φιλοσόφους, και ότι δεν έπρεπε να προτιμήση του από εκείνο.

Ο γραμματισμένος απέθανε πραγματικῶς στη προθεσμία άπάνω.

Την άλλη την ήμέρα ή Κυρία Τσιου πνιγμένη στα κλάματα, είδε να μπαίνει στο δωμάτιό της τον άνδρα της, ο οποίος της είπε:

— "Αν και είμαι βρυκολακισμένος, μπορείτε να με θεωρήσ ως ζωντανό. Σκεπτόμουν τή χήρα μου και τ' όρφανό μου, και γι' αυτό ήρθα.

Η Κυρία Τσιου τον ρώτησε τότε γιατί δε μπορούσε ν' αναστηθῆ.

— Αυτό δεν άζειζει τον κόπο, και το πλιώτερο δε θέλω να παρακούσω στες διαταγές της Προνοίας. Χάριν στες συστάσεις του φίλου μου Λούκου, κατέχω στον άλλον κόσμο μιὰ θέσει πολύ έπικερδη. Είμαι γραμματικός του Βασιλιά του "Αδη. Φκιάσε μας τίποτε να φάμε, διότι προσκάλεσα τον Θεό να γευματίση μαζί μου.

Από τότε επανελάβαινε τας έπισκέψεις του πολύ συχνά, καταγίνονταν στες ύποθέσεις της οικογενείας, κι' έδινε ως και μαθήματα στα καημένα τὰ παιδιά του, τὰ όποια δεν καταλάβαιναν ότι δεν είχάν πατέρα!

Αυτή ή κατάσταση των πραγμάτων βάσταξε καμμιὰ δεκαριά χρόνια.

Ένα βράδυ άποχαιρέτισε με λύπη τή γυναϊκά του. Είταν ύποχρεωμένος να την αφήση, για να πάη να έγκατασταθῆ στην καινούργια του θέση, ως θεός του βουνοῦ Τάι-Χσα(1), όπουθε δε θα μπορούσε να ξαναγυρίση πλιό. Σύστησε στον υγιό του να φέρνεται για να συνεχίση τες έντιμες παραδόσεις της οικογενείας, και ύποσχέθηκε να τον ξαναϊδῆ ύστερα από δέκα χρόνια.

Σ' ήλικία είκοσι πέντε χρονών, ο υγιός του διωρίστηκε διοικητής, και στάλθηκε από τον αυτοκράτορα να προσφέρη θυσίες στον θεό του βουνοῦ της Δύσης. Συναπάντησε στο δρόμο μιὰ συνοδεία, ανάμεσα στην όποία αναγνώρισε τον πατέρα του, ο οποίος του είπα:

— Μπόρεσες να διατηρήσης τή καλή μας την ύπόληψη. Δε θάχω πλιό κανένα παράπονο.

Και στην ίδια στιγμή του έδωσε ένα σπαθί, άπάνω στο όποιο είταν γραμμένα τ' άκόλουθα γνωμικά:

(1) Η Τάι-Χσα είναι είναι ένα από τα πέντε βουνά της επαρχίας Τσάγγ-Δής.

«Το θάρρος πρέπει να είναι μέγα, ή προσοχή λεπτόλογη. Οί τρόποι πρέπει να είναι στογγυλοί, και ο χαρακτήρας τετράγωνος».

ΤΣΙΕΓΓ-ΚΙ-ΤΟΥΓ
Μανδαρίνος

ΑΓΑΠΗ

Αγάπη! Θεϊόν όνομα, λουλούδι παραδείσου, Έλεημοσύνη τ' ουρανοῦ και λάμψις μετεώρου, Δένδρο πρασινοτόλιστο στα βόθη της άβυσσου, Κρύο νερό στην έρημο σε χείλη δροϊπόρου.

Αγάπη! Σύ, τον άνθρωπο, μονάχη, συντροφεύεις; Έπί της γῆς σαν γεννηθῆ ως ότου να πεθάνη, σύ τους πόνους της ψυχῆς πάντοτε θεραπεύεις; Και μάς σκορπίζεις μαγικό άτέλειωτο βοτάνι.

Σύ, με στοργή την φίλη σου νυφούλα την στολίζεις, Και χαίρεσαι σαν την ιδῆς να ζῆ εύτυχισμένη; Σύ με λουλούδια της καρδιάς τον δρόμον της ραντίζεις, Αγάπη αϊθερόπλαστη, αγάπη άγιασμένη.

Πόσαις φοραῖς δεν έδωσε στον άρρωστο βοήθεια, Το χέρι σου το σπλαγγικό μες' το Νοσοκομείον! Και τί πόνο δοκίμασες μέσα βυθεία στα στήθια, Όταν τον είδες άψυχον για το Νεκροτοφεϊόν!

Πόσαις φοραῖς τὰ μάτια σου γεμάτα λύπη, είδα Σαν έννοιωθες του όρφανου την μόνη έρημιά του Και πόση, πόση τούδωσες παρηγοριά κι' έλπίδα, Που' έσμιξες τὰ δάκρυα σου μαζί με τὰ δικά του!

"Ω Ι... Κλίνω γόνυ μπρος σε Σε, αγάπη, ουρανια. Αχτίδα ήλιοστάλαχτη στον κόσμο δώ πεσμένη; Σύ θα φωτίσης πάντοτε τ' ανθρώπου την πορεία, Και θα σκορπῆς τὰ δῶρά σου 'ς όλη την οικουμένη.
Παναγ. Γ. Αιούρδη.

ΟΤΑΝ ...

"Όταν βαθύς ο στεναγμός άπ' την καρδιά μου βγαίνη, Και κλαίει ή μαύρη μου ψυχή και ή καρδιά μου κλαίει, Ένα τραγουδι της καρδιάς 'στα χείλη μου ανεβαίνει: 'Όταν καπνός άπ' τή φωτιά που' εκεί μέσα καίει!

(Ναύπλιον)

Μήτσος Παπασπύρου

Ο διευθυντής μιὰς άπογευματινῆς έφημεμερίδος, συναντῆ εἰς την κλίμακα των γραφείων του ένα των άρίστων ρεπόρτερ του.

— Πῶς εἶσθ' έτσι ταραγμένος; τον έρωτῆ. Τί σῆς συνέβη;

— Τί μου συνέβη; Μανθάνω, ότι ο τροχιόδρομος εξετροχιίσθη εἰς τὰ σφαγεῖα, και ότι συνέβησαν πολλά δυστυχήματα: 10 νεκροί, 30 τραυματῆαι κτλ... Μπαίνω σε μιὰ άμαξα, τρέγω επί τόπου... Και μανθάνω, ότι, δυστυχῶς, δεν συνέβη απόλύτως τίποτε!...

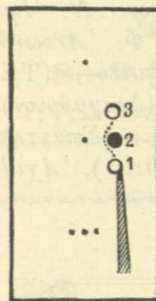
ΤΟ ΜΠΙΛΛΙΑΡΔΟ

Η ΚΑΡΑΜΠΟΛΑ
ΕΙΣ 30 ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Μάθημα ΙΒ'

Άλλο είδος Μασσέ.

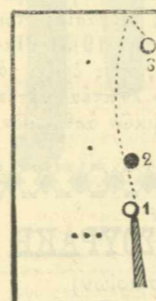
"Όταν και αί τρεις σφαίραι είναι παράλληλοι ή σχεδόν παράλληλοι, και είσθε πολύ μακράν από τας πλευράς του Μπιλλιάρδου, δια να παίξετε *μπρικόλαν* (όρα έπόμενον μάθημα) ή «*σπόντα μπύλλα*» πρέπει να παίξετε το κόλπο σας δια μικρού *μασσε*, το όποιον έχει τα αυτά άποτελέσματα με τον *κονλέρ* με φάλτσο δεξιά (ή άριστερά).

Σχῆμα 13ον

Κρατείτε την στέκκαν σας εἰς τον άέρα δια των δύο χειρών, κτυπήσατε την σφαίραν σας εἰς το τρίτον προς τὰ έμ-πρός, πρόστο μέρος, το όποιον θέλετε να την διευθύνετε και κτυπήσατε αυτήν όλίγον χαμηλότερα από το κέντρον. Κτυπήσατε όσον το δυνατόν γλυκύτερον ("Όρα Σχῆμα 13).

Κρατείτε την στέκκαν ως να έκρατεῖτε εἰς την χεῖρα τον κονδυλοφόρον σας.

Σχῆμα 1

Το προηγούμενον κόλπο δύναται να παρουσιασθῆ επί μεγαλειτέρας κλίμακος.

Πάλιν κτυπάτε τας σφαίρας κατά τον αυτόν τρόπον· αύξήσατε μόνον την πίεσιν της πυγμῆς σας.

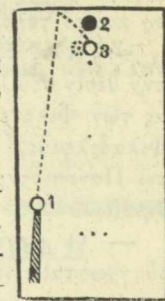
("Όρα Σχῆμα 14).

Μάθημα ΙΓ'

Σπουδή της Μπρικόλας.

"Όταν πρόκηται να κτυπήσετε δύο σφαίρας κειμένας πλησίον των πλευρών, παραλλήλως,

πρέπει να εύρετε πρώτον την πλευράν (σπόνταν) και να βάλετε φάλτσο εἰς τρόπον ώστε να εύρετε την πρώτην σφαίραν *φίνα* (*) δια να κατορθώσετε να εύρετε και την δευτέραν.

Σχῆμα 15ον

Φάλτσο δεξιά. Έάν αί δύο σφαίραι (αί ξέναι) δεν είναι παράλληλοι, (λ. χ. έάν ή τρίτη σφαίρα εύρίσκεται επί του δια στιγμῶν σημείου), έάν ή πρώτη σφαίρα, την όποίαν θέλετε να εύρετε κείται μακρύτερα από την ιδικήν σας παρά ή τρίτη, πρέπει να εύρητε την επάνω σπόνταν δεξιότερα όλίγον ("Όρα Σχῆμα 15).

(*) Άφίνομεν άμεταφράστους τας λέξεις φίνα, φάλτσο, κλπ., ύποθέτοντες, ότι ο σπουδαστής της Καραμπόλας γνωρίζει την σημασίαν των.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Κοινωνικά—Φιλολογικά—Καλλιτεχνικά

—Δια των περισευσιών 500,000 δραχμών μετά την αναμαρμάρωσιν του Σταδίου εκ του κληροδοτήματος Άθέρωφ θα κατασκευασθῶσι καλλιτεχνικά προπύλαια, κατά το πρότυπον του εν Έπιδαύρω ίερού.

—Η αρχαιολογική εταιρεία θα ενεργήση άνασκαφῆς εν Φυλῆ, εἰς το Σπήλαιον του Πανός.

—Το εν τῆ Παγκοσμίῳ εκθέσει των Παρισίων, Έλληνικόν περίπτερον, το ποιηθέν κατά σχέδιον του κ. **Magne** θα μετενεχθῆ ένταῦθα δια να χρησιμεύση ως Ναός του Σωτήρος εν τῆ δὲ Φαλήρου, εἰς θέσιν «Ανάλατος», εἰς άναμνησιν της σωτηρίας της Α. Μ. του Βασιλέως και της Α. Α. Μ. της μεγάλης Δουκίσσης Μαρίας εκ της κατ' αυτών άποπειρας.

—Το εν άλλη στήλη δημοσιεύμενον ποιήμα του νεαροῦ εκ Ναυπλίου συνεργάτου ήμων κ. Θρ. Ζωιόπουλου είναι εν μικρόν άριστούργημα και δεν ήδύνατο παρά να είναι τοιοῦτον, άφου εξέρχεται μέσα από τὰ φυλλοκάρδια του.

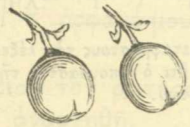
—Έλάβομεν τον πρώτον αριθμόν της νέας εβδομαδιαίας έφημερίδος «Σπινθηρος» ής διευθυντής εἶνε ο κ. Δ. Γ. Γιαννόπουλος. Περιέχει καλήν πολιτικήν και φιλολογικήν ύλην, και εκτυπούται μετά φιλοκαλίας.

—Υπό των κκ. Μπόεμ και Καμπύση άγγέλλεται ή εκδοσις περιοδικου υπό τον τίτλον «ο Διόνυσος.» Έκ της άγγελίας φαίνεται, ότι

ὁ «Διόνυσος» θὰ βαδίση ἐπὶ τὰ ἔγχα τῆς ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει «Τέχνης». Εὐχόμεθα νὰ μὴ εὐρη καὶ τὸ τέλος τῆς, τὸ ἄδοξον...

— Ἀντὶ τοῦ κ. Δ. Ι. Καλογεροπούλου, εἰς τὴν θέσιν τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Ἐταιρείας τῶν Φιλολόγων ἐξελέγη ὁ κ. Ἀλέξανδρος Φιλαδέλφειος, ὑφηγητὴς τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ Δημοτικῷ Σύμβουλός Ἀθηναίων.

— Ὁ μεγάλωδωρος ἐν Ὀδησσῷ ὁμογενὴς, οὗ γνωστὰ εἶναι αἱ μέχοι τοῦδε πρὸς τὸ ἔθνος μεγάλαι εὐεργεσίαι, αἱ ἐγγράφου του πρὸς τὸν Δήμαρχον Ἀθηναίων, δηλοῖ ὅτι προσφέρει πεντακοσίας χιλιάδας φράγκα χρυσᾶ, πρὸς ἴδρυσιν ἐν Ἀθήναις μεγάρου τῶν Καλῶν Τεχνῶν.

ΜΑΝΤΕΙΑ (ΑΡ. 5)

ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΑ

Table with 10 rows and 4 columns of Greek letters for cryptogram: 1 ΠΕΡ ΜΕ ΣΤΩΝ, 2 ΠΑ ΨΑ ΛΕ, 3 ΡΩΝ ΤΑ ΤΩΝ, 4 ΤΑ ΤΗΝ ΤΑΣ, 5 Η ΛΑΜ Ο, 6 ΛΟ ΔΟ ΠΡΑ, 7 ΠΑΛ ΞΑ ΜΑΥ, 8 ΜΟ ΛΗ ΡΗ, 9 ΡΑ ΚΑ ΝΑ, 10 ΡΙΑ ΧΗ ΧΗ

Αἱ ἐν τῷ ἄνω σχήματι περιεχόμεναι συλλαβαὶ σχηματίζουσι γνωστὸν πατριωτικὸν ποίημα, τὸ ὁποῖον δύνασθε νὰ εὐρητε κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον: Λαμβάνετε μίαν τῶν τριῶν συλλαβῶν τῆς ὑπ' ἀρ. 1 ομάδος, ἄλλην ἐκ τῆς ὑπ' ἀρ. 2 ομάδος, ἄλλην ἐκ τῆς ὑπ' ἀρ. 3 καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, λαμβάνετε μίαν συλλαβὴν ἐξ ἐκάστης ομάδος, ἀρχίζετε δὲ πάλιν ἄνωθεν, λαμβάνοντες ἄλλην μίαν συλλαβὴν ἐκ τῆς πρώτης ομάδος, ἄλλην ἐκ τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, μέχρις ἐξαντλήσεως παδῶν τῶν συλλαβῶν καὶ τῶν 10 ομάδων.

Λύσεις εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 29 Μαΐου, καὶ τοῦτο διὰ νὰ μὴ ἀδικῶνται οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομῆται μας. Εἰς τοὺς τρεῖς πρώτους λύτας δοθῆσεται ὡς

δῶρον ἀνὰ μία ὑδατογραφία (aquarella), μὲ ὠραῖον passe-partout, θὰ βραβευθῶσι δέ: ὁ εἰς ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ δεῦτερος ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ ὁ τρίτος ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, προτιμωμένων τῶν προπληρωσάντων τὴν συνδρομὴν των.

ΛΥΣΙΣ

Τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ μαρτείας (ἀρ. 4)

«Παρακαλοῦνται οἱ συνδρομῆται τοῦ «Μουσείου» νὰ ἀποστέλλωσι τὰς συνδρομὰς των ἐπὶ συστάσει».

Ὁρθὴν λύσιν ἔστειλε πρῶτος ὁ κ. Ἰωάννης Θ. Τσώκλης, τελειόφοιτος τῶν Μαθηματικῶν, ὅστις καὶ ἔλαβε, ὡς δῶρον, τὴν ὑδατογραφίαν, ἔργον ἄγγλου ζωγράφου, παριστάνον ἐν τοπεῖον τοῦ Ταμῆσεως ποταμοῦ.

Μετ' αὐτὸν ἀπέστειλαν ὀρθὰς λύσεις κατὰ σειρὰν οἱ κ. κ. Εὐάγγελια Λασιώτου Ν. Ἐμ. Μαρουλιανός, φαρμακοποιός· Γ. Φ. Ἀρτωνόπουλος, (Ἀθηναί)· Ν. Δ. Σαλαμαρός, (Τρίπολις)· Γ. Α. Σαρτᾶς, δικηγόρος (Δραχμάνιον)· Κίμων Α. Μυλωνάκος, δικηγόρος (Σπάρτη), Ἀμαλία Σ. Γεωργακοπούλου (Γέθειον), Ἀχιλλεὺς Β. Λιγάρδος (Καλάβρυτα).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δ. Α. Β. Ροσ τ ὀ θ ι ο ν.— Δυστυχῶς ἀπηντήσατε πολὺ ἀργά. Κατὰ τοὺς σημερινὸς ὅρους θὰ δύνανται νὰ λαμβάνωσι μέρος καὶ οἱ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ συνδρομηταί, χωρὶς νὰ καθυστερῶσι.

Δ. Κ. Τί περιμένετε; Εἰς τὸν Βόλον ἐκδίδονται ὀκτώ ἡμερηεῖδες, ἀναμένεται δὲ ἡ ἐκδοσις καὶ ἐνἄτης.

Ἰατρ. φ. Τὸ σπουδαιότερον ἰατρικὸν συνέδριον τῆς τελευταίας δεκαετίας εἶναι τὸ ἐν Βενετίᾳ «Υγειονομικὸν Συνέδριον», τὸ ὁποῖον ἤρχισε τὰς ἐργασίας του τὴν 24 Δεβρίου 1891 καὶ τὸ ὁποῖον, τὴν 19/31 Ἰανουαρίου 1892 συνέταξε τὴν σύμβασιν, ἣτις ὀρίζει τὰ ὑπὸ τῶν ὑπογραψάντων αὐτῇ Κρατῶν ληπτέα μέτρα πρὸς πρόληψιν διαδόσεως τῶν ἐπιδημικῶν ἀσθενειῶν.

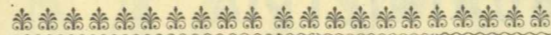

ΚΑΠΝΟΠΩΛΕΙΟΝ Α. ΠΑΤΣΟΥΡΑΚΗ (Ὁδὸς Σταδίου—Καφενεῖον Παρισίων)

Καπνὰ Ἀγρινίου, Λαμίας καὶ διαφόρων ἄλλων μερῶν.

Σιγαρέτα ὄλων τῶν εἰδῶν.

Πῶλσις λιανικὴ καὶ χονδρική.

ΗΛΕΚΤΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ Α. Γ. ΜΑΥΡΟΥΚΑΚΗ ΙΑΤΡΟΥ 13—Ὁδὸς Βερανζέρου—13 (πλησίον τῆς πλατείας Κάνιγγος)

Ἐγκαταστήσας ὁ κ. Μαυρουκάκης πρὸ τιῶν ἡμερῶν ἠλεκτρικὰ μηχανήματα τελειοτάτου καὶ νεωτάτου συστήματος, ἐφαρμόζει, οἰαδήποτε καὶ ἂν ἡ ἠἀτμοσφαιρικὴ κατάστασις, τὰ στατικὰ ἠλεκτρικὰ λουτρά, τὴν ἠλεκτρικὴν βρογχίτην, τὸ στατικὸν φύσημα, τὰς στατικὰς ἐπιθρήσας καὶ τοὺς σπινθηρας, ἅτινα πάντα ἀποτελεσματικώτατα κτεδεῖχθησαν, οὐ μόνον κατὰ παδῶν τῶν νευρικῶν παθήσεων, ἀλλὰ καὶ κατὰ διαφορῶν ἄλλων νόσων, οἷων τοῦ ἐκζέματος, τῶν ἀτόνων ἐλκῶν, τῆς ἐξ οἰασθήποτε αἰτίας τριχοπτώσεως, τῶν ἐπιμονωτάτων ἀϋπνιῶν, τῶν ἀτροφιῶν, τῶν ὄνειρώξεων, τῆς ἀνικανότητος, τῶν ρυτίδων τοῦ προσώπου κλπ.

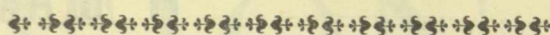
Ἐπι δ' ἐφαρμόζει τὸ ἐπαγωγίμον ρεῦμα, τὸ ἀλάνθαστον κατὰ τῶν ἀνευρισμῶν τοῦ στομάχου καὶ καθ' ὄλου πάντα τὰ εἶδη τοῦ ἠλεκτρισμοῦ (γαλβανισμὸς φαραδισμὸς κλπ.)

Πρὸς δὲ τῇ ἠλεκτροθεραπείᾳ, ἐφαρμόζονται καὶ ἅπασαι αἱ νεώταται θεραπευτικαὶ μέθοδοι (ὀρροθεραπεία, ὑπνωτισμὸς κλπ.)

Ῥοραὶ ἐπισκέψεων

8—9 1)2 π. μ., 3 1)2—7 μ. μ.

Υ. Γ. Ἐντὸς μικροῦ γενήσεται ἐγκατάστασις φαραδικῶν λουτρῶν καὶ φαραδικῆς ἑδρας.

Ι. ΚΟΚΚΙΝΩΤΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΙΧΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Ὁδὸς Σωκράτους 29α

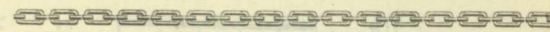
Λέχεται 8—11 π. μ. καὶ 1—4 μ. μ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΕΒΑΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

55, Ὁδὸς Σπενσίππου, ἀριθ. 55.

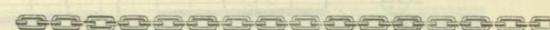

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΤΕΧΩΝ

ΤΟ «ΛΟΝΔΙΝΟΝ».

ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ ΚΑΙ ΜΙΑΤΙΑΔΟΣ

Νεωτερισμὸς, —στερεότης, —εὐθηνία.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Ν. ΓΕΩΡΓΑΤΟΥ

Ἀπέναντι τοῦ Χρηματιστηρίου

Δι' ἑκάστον πελάτην ἔχει

ἰδιαιτέρον καλάποδι

Ἀθηναϊκὸν περιοδικὸν (Περίοδος Α' 1893-1894) Διευθυντῆς καὶ ἐκδότης Ἰ. Η. Χρυσανθόπουλος. 600 περίπου σελίδες, περιέχουσαι ποικίλην ἔλην, ποιήματα, διηγήματα, παίγνια, χρονικά, ἀνέκδοτα, κωμῆδιαι, μονολόγους, μουσικὴν, εἰκόνας κλπ. Ὁ κομψοτυπωμένος τόμος τῆς «Οικογενείας»

πωλεῖται 6 ὄρ. ἐν Ἀθήναις, 7 ὄρ. εἰς τὰς Ἐπαρχίας καὶ 6 φρ. χρ. εἰς τὸ Ἐξωτερικόν, μὲ τὰ ἔξοδα ἀποστολῆς εἰς βάρος τοῦ «Μουσείου».

Εἰς τὴν «Οικογένειαν» τοῦ 1893-94 ἀντιπροσωπεύεται ὄλη ἡ φιλολογικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ κίνησις τῆς ἐποχῆς.

Ὀλίγιστα ἀντίτυπα εἶναι διαθέσιμα.

Η ΜΑΝΔΟΛΙΝΙΣΤΡΙΑ

ΜΑΖΟΥΡΚΑ

Διά Μανδολίνον

Ἔργο L. ΜΕΙ

MAZURKA

p

ff

ff

p

ff

p

TRIO